

[Hanne Severinsen]

Vi står over for en kolossal opgave i disse år. Vi skal rydde op efter mange års miljøpolitik, hvor man først og fremmest koncentrerede sig om fortynding, rensning og deponering, og samtidig skal vi i gang med den langsigtede opgave at sikre en bæredygtig udvikling. Vi skal med andre ord i gang med en offensiv miljøpolitik, samtidig med at en defensiv desværre stadig væk er nødvendig.

Derfor er det rigtigt af statsministeren at opprioritere betydningen af renere teknologi, forebyggende foranstaltninger og genanvendelse. På nogle områder har vi viden til at tage fat, og den må vi se at anvende. Det gælder eksempelvis spørgsmålet om affaldssortering. Her har vi brug for, at alle gør en indsats. Vi har brug for viden, og vi har brug for ny forskning. Vi kunne af og til godt ønske os, at forskerne blev noget mere enige eller i det mindste fandt frem til, hvad de var enige om. Jeg tænker f.eks. på striden om kvælstof kontra fosfor.

Vi må også opprioritere målinger, så vi sikrer, at de mange foranstaltninger fører til den ønskede effekt. Det er trods alt effekten, der i sidste ende tæller. Derfor er det vigtigt, at vi i stedet for at diktere, hvordan processerne skal foregå i erhvervslivet, først og fremmest koncentrerer os om at pålægge det at nå frem til et ønsket resultat. Derved giver man nemlig også incitament til at gå i gang med forskning ude i virksomhederne, industri såvel som landbrug.

Statsministeren bebudede i sin åbningstale, at der var brug for nytænkning i valget af styringsmidler. Miljøministeren taler om synliggørelse. Vi skal vide, hvad det koster, og hvis vi med vores forbrug eller produktion er med til at forurene, så må vi også være med til at betale. Brugerbetaling er et af midlerne, afgifter et andet. Men her gælder det, at hvis vi er forud for andre lande, må vi sikre, at vi undgår konkurrenceforvridning.

Men allerbedst ville det fungere, hvis vi efterhånden kunne erstatte påbud og forbud med motivation. Miljøbeskyttelse begynder med den enkeltes adfærd. Eksempelvis kunne vi begrænse fosforforureningen ved at nedsætte forbruget af fosfor i vaskepulver, og jeg vil godt spørge ministeren, om der er planer om adfældsregulering eller en forstærket information på dette område.

Forureningen kender ingen grænser. Derfor er det vigtigt, at vi styrker det internationale en-

gagement i miljøpolitikken. Det gælder i FN, hvor Danmark arbejder for, at også ulandene får en bæredygtig udvikling. Jeg mener ikke, det vil være forkert, at vi her stiller miljøkrav, når vi giver penge til modtagerlandene. I sidste ende må det komme os alle til gode. Her er spørgsmålet om overførelse af teknologi også vigtigt. Det gælder også de lidt rigere naboer, vi har i Øst, som nævnt af miljøministeren, f.eks. Polen og Østtyskland, som vi jo besøgte her i efteråret, hvorfra der kommer meget forurening ind over Danmark.

På EF-plan har vi brug for en stor dansk indsats på hele miljøområdet. Vi må sikre, at vi får en fælles miljøpolitik, og harmoniseringen skulle her gerne betyde, at vi får andre lande med dér, hvor de halter bagefter.

Der er allerede sat en lang række foranstaltninger i værk. Vi er på vej. Nu gælder det om at få dem til at virke. Derfor er det fornuftigt, at ministeren har dekretet afbureaukratisering og lovpause og dermed tænkepause på nogle områder. Det betyder ikke, at vi ikke skal have løbende justeringer. Vi skal hele tiden rette os efter den nye viden, vi får. Forskningen giver os heldigvis mange nye midler i hænde, og målinger kan fortælle os, om vi er på rette vej.

Det har ministeren taget højde for ved at angive totale anlægsrammer, inden for hvilke man kan iværksætte nye initiativer og justere de igangsatte. Derfor er vi meget tilfredse med, at man går i gang med en rullende planlægning hvert år i forbindelse med det samlede offentlige investeringsprogram.

Jeg må konstatere, at der er en glædelig tendens til, at miljødebatten nu er på vej bort fra det stade, hvor det mest handlede om at sætte befolkningsgrupper op mod hinanden. Der er blevet en voksende bevidsthed om, at vi alle må tage fat, og at vi alle må være med til at betale regningen.

Derfor vil jeg slutte med at udtrykke det håb, at det må afspejle sig i debatten her i Folketinget, så vi kan komme i gang med et samarbejde om at få prioriteret ressourcerne på miljøområdet på bedst mulig måde.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Der kan være mange grunde til, at Venstre har fået en anden tone i miljødebatten.